

РЕШЕНИЕ

№ 5237

гр. София, 24.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 58 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: С. Й. БЪЧЕВА

при участието на секретаря МАГДАЛЕНА ИВ. РАНГЕЛОВА
като разгледа докладваното от С. Й. БЪЧЕВА Гражданско дело №
20221110155741 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по предявени от „ОТП ***** ЕАД /заместен на основание чл. 227 ГПК от **** ЕАД/ срещу Т. Д. А. искиове – за установяване по реда на чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК на парични задължения с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за които по ч.гр.д. № 39928/2015 по описа на Софийски районен съд, 58 състав е издадена Заповед по чл. 417 ГПК- в размер на **1 249 лева** главница, **ведно със законната лихва** от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение /08.07.2015 г./ до окончателното плащане, **348,20 лева** - договорна лихва за периода 23.06.2014 г. – 07.07.2015 г., **105,75 лева** – законна лихва за периода 01.07.2014 г. – 07.07.2015 г. **120 лева** – заемни такси, които суми се претендират като дължими по договор за стоков кредит № 32165/09.06.2014 г., сключен между ответника и „*****“ АД, вземанията по който договор срещу ответника са прехвърлени на „ОТП ***** ЕАД с договор за цесия.

От страна на ищеца се твърди, че на 09.06.2014 г. между „*****“ като кредитор и Т. Д. А., като кредитополучател, е сключен Договор за стоков кредит № 32165, по силата на който банката предоставила на кредитополучателя сумата от 1249 лева за закупуване на преносим компютър DELL – 1 бр. с цена 1 249 лева от „Технополис България“ ЕАД. В чл. 3 от договора било уговорено, че кредитът се усвоява еднократно, безкасово по сметка на търговеца; кредитът е усвоен на 09.06.2014 г. за закупуване на стоката, посочена в договора за кредит и от търговеца е издаден касов бон на същата дата на стойност 1249 лева, фактура и уведомително писмо, което съдържа декларация, подписана от ответника. Твърди се, че срокът на кредита е 12 месеца с ОЛП 25.80 %, и годишен процент на разходите /ГПР/ – 29.13 %., като крайният падеж е 09.06.2015 г., който е настъпил към момента

на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК. Твърди, че ответникът не е изпълнител задължението си да върне кредита, поради което е подадено заявлението и исковата молба.

От страна на ответника с подадения Отговор се оспорва да е сключвал посочения договор за стоков кредит, оспорва положените за ответника подписи в договора, в общите условия, декларация към него, дубликат на фактура, декларация към уведомително писмо, декларацията за преддоговорна информация от 09.06.2014 г. Твърди, че е станало кражба на лични данни на ответника. Оспорва договора за цесия, тъй като длъжникът не е уведомен за нея. Моли съда да го изключи като доказателствено средство. Прави възражение, че уговорката за разходи за събиране на просрочени задължение е нищожна, тъй като противоречи със закона и на добрите нрави, а неустойките и лихвите върху тях са прекомерно високи. Прави възражение за нищожност на ОЛП и ГПР, тъй като бил определен в прекомерен размер. Сочи, че няма доказателства кога са усвоени сумите по кредита, а лихвата е прекомерно завишена, поради което следва да се намали до законния лихвен процент върху главницата. Прави възражение за нищожност на целия договор, тъй като шрифтът е под законоустановения размер. Позовава се на чл.33, ал.1 ЗПК, тъй като счита, че клаузата за лихва е нищожна, тъй като противоречи на закона и го заобикаля. Твърди, че длъжникът не е уведомен за настъпилата изискуемост на кредита.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

Съгласно представения по делото Договор за стоков кредит № 32165, на 09.06.2014 г. между Т. Д. А., като кредитополучател, и „*****“ АД, като кредитор, е сключен договор за отпускане на стоков кредит. – за кредит в размер на 1249 лева и за закупуване на 1 бр. преносим компютър „Dell“ на стойност 1 249 лв.; срок за издължаване на сумата по кредита - 12 месеца, годишният лихвен процент /ГЛП/ е 25,8 %; лихвеният процент на ден - 0,0717 %, годишният процент на разходите /ГПР/ е в размер на 29,13 %. Съгласно погасителен план /на лист 24, стр. втора/ кредитополучателят следва да погаси задължението си по кредита на 12 месечни вноски, като 11 от тях са на стойност 119,20 лева всяка от тях и 1 бр. е на стойност 102,18 лева.

Съгласно уведомително писмо (на лист 17) „*****“ ЕАД е уведомила „Технополис България“ ЕАД, че между банката и Т. Д. А. е сключен договор за финансиране на покупката на стоки на стойност 1249 лева. От външна страна, документът на уведомлението съдържа и декларация на кредитополучателя Т. А., че е получил от „Технополис България“ ЕАД стоките.

Съгласно представения с исковата молба касов бон, сумата от 1249 лева е платена на 09.06.2014 г.

Съгласно § 2, ал. 1 от представения по делото Договор за покупко-продажба на вземания от 05.05.2016 г., сключен между „*****“ ЕАД, като продавач и „ОТП *****“ ЕАД, като купувач, продавачът продава и прехвърля на купувача вземанията, посочени в приемо-предавателния

протокол срещу покупна цена. Съгласно Приложение № 1, представено по делото (л.14) вземането на „*****“ ЕАД срещу ответника е прехвърлено на „ОТП Факторинг“ ЕАД с Договора за цесия от 05.05.2016 г.

Съгласно Потвърждение за извършена цесия цедентът „*****“ ЕАД е потвърдил извършената цесия на всички вземания по договора, като дата на прехвърлянето е посочена 09.06.2016 г.

Видно от уведомително писмо и пощенски плик, до ответника е изпратено уведомление за извършената цесия от упълномощения от цедента цесионер на адреса, посочен в договора, но писмото се е върнало като непотърсено.

Съгласно молба от 21.10.2020 г. от ИД № 1122/2018 г по описа на ЧСИ Миладин Миладинов, взискателят „ОТП Факторинг“ ЕАД е поискал вдигане на наложените обезпечителни мерки поради погасяване на цялото задължение, за което е било образувано изпълнителното дело.

Съгласно заключението на изслушаната по делото съдебно -счетоводна експертиза, което съдът кредитира като компетентно изготвено и обосновано, сумата по кредита е усвоена на 09.06.2014 г. еднократно, безкасово по сметка на търговеца, като за закупуване на посочената в договора стока търговецът е издал касова бележка за сумата от 1249 лева. В „*****“ ЕАД не са постъпили суми от кредитополучателя за погасяване на кредита. Крайният срок за погасяване на кредита е 09.06.2015 г. Кредитът се олихвява с фиксиран лихвен процент, който към датата на сключване на договора е 25,8 % годишно или 0,0717 % на ден, а ГПР по кредита е в размер на 29,13 %. До крайният срок за погасяване на кредита – 09.06.2015 г. не са постъпили суми за погасяване на задълженията по същия. Към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – **08.07.2015 г.** общата сума на задължението по кредита е 1784,28 лева, от които 1249 лева – главница, 348,20 лева – договорна лихва, изчислена за периода 23.06.2014 г. – 08.07.2015 г., 67,08 лева – наказателна лихва и 120 лева – такса изискуемост към 08.07.2015 г. Към датата на изготвяне на заключението на експертизата – 30.12.2023 г. общата сума на задължението по кредита възлиза на 2870,57 лева, от които 1249 лева – главница, 348,20 лева – договорна лихва, изчислена за периода 23.06.2014 г. – 08.07.2015 г., 67,08 лева – наказателна лихва и 120 лева – такса изискуемост към 08.07.2015 г. и законна лихва от 08.07.2015 г. до 30.12.2023 г. – 1086,29 лева.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема за доказано, че между „*****“ ЕАД и ответника е било налице правоотношение по договор за стоков кредит, по силата на който дружеството е предоставило на ответника заем в размер на 1249 лева, като сумата е усвоена от него. Във връзка с оспорената от ответника автентичност на договора за стоков кредит, общите условия, погасителния план и декларацията, от страна на ответника не са ангажирани доказателства, въпреки дадените му указания. Поради това, съдът намира, че оспорването на автентичността на документите не е успешно, съответно на основание чл. 180 ГПК същите се ползват с обвързваща съда формална доказателствена сила относно обстоятелството, че

изявленията в тях са направени от лицата, които са ги подписали, в случая между банката и ответника.

Видно от представените договор за покупко-продажба на вземания от 05.05.2016 г. (л.6-13) и Приложение № 1 към него (л.14), вземането на „*****“ЕАД срещу ответника е прехвърлено на „ОТП Факторинг“ ЕАД, като по делото липсват доказателства за личното връчване на длъжника на уведомлението за извършената цесия. В тази връзка съдът намира, че въпреки липсата на данни уведомлението да е достигнало до длъжника преди връчването на препис от образуваното и.д. № 1122/2018 по описа на ЧСИ Миладин Миладинов на 23.09.2020 г. на неговия процесуален представител (л.84 от и.д. № 1122/2018), ответникът следва да се счита за надлежно уведомен в съответствие с разпоредбата на чл. 99, ал. 3 ЗЗД.

По отношение на възраженията на процесуалния представител на ответника за нищожност на договора и на отделни договорни клаузи:

По отношение на възражението за нищожност на договора поради това, че шрифтът, на който е представен е по-малък от законоустановения, съдът намира следното:

Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗПК, която регламентира изискване договорът за потребителски кредит и всички елементи на същият да се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, е в сила от 23.07.2014 г. На основание пар. 13 от ПЗР на ЗИДЗПК, обн. ДВ бр. 61 от 2014 г. разпоредбите на този закон не се прилагат за договорите за кредит, сключени преди датата на влизането му в сила, освен по отношение на такси, обезщетения или неустойки по § 9, т. 3 от този закон. В настоящия случай, договорът за стоков кредит е сключен на 09.06.2014 г., поради което поначало изискването шрифтът на договора е да в размер не по-малък от 12 е неприложим към него. Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2008 г. относно договорите за потребителски кредит и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета не съдържа изискване за минимален размер на шрифта, на който да е изготвен договорът, макар и да допуска национална правна уредба, която налага всички елементи на договор за потребителски кредит да бъдат представени с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в какъвто смисъл е Определение на Съда от 14.04.2021 г. по дело С-535/20 („БНП Париба Пърсънъл Файненс" С.А. Париж срещу Т.Г.М.) Предвид изложеното, и обстоятелството, че според настоящият съдебен състав процесният договор е изготвен на шрифт, който позволява прочита му без затруднения, възражението за нищожност на договора, поради това, че текстът на същия е изготвен на шрифт по-малък от 12, е неоснователно.

По отношение на възражението за нищожност на ГЛП:

Видно от договора за стоков кредит, (л.21), в него е уговорен фиксиран лихвен процент в размер на 25,8 %. Съгласно чл. 4 от Общите условия по договори за стокови кредити (л.21, стр. втора) кредитът се олихвява с фиксиран годишен лихвен процент, лихвата се изчислява върху усвоената и непогасена част от кредита и се заплаща месечно. При начисляване на

лихвите, месецът се брои на 30, а годината на 360 дни. Лихвеният процент на ден се начислява като договореният лихвен процент по съответния кредит се раздели на 360 дни. С ПМС № 100/2012 г., приложим към настоящия договор за стоков кредит, размерът на законната лихва върху задължения в лева е определен на 10 % (основен лихвен процент, определен от БНБ 0 % плюс надбавка от 10 пункта).

Съгласно установената съдебна практика, с оглед изискването на закона при договаряне между страните да не се накърняват добрите нрави, следва да се приеме, че именно те налагат максималния размер, до който съглашението за плащане на възнаградителна лихва е действително. Добрите нрави са критерии за норми за поведение, които се установяват в обществото, поради това, че значителна част от хората според вътрешното си убеждение ги приемат и се съобразяват с тях. За противоречащи на добрите нрави се считат сделки, с които неравноправно се третират икономически слаби участници в оборота, използва се недостиг на материални средства на един субект за облагодетелстване на друг. Приема се, че максималният размер, до който съглашението за плащане на възнаградителна лихва е действително, е, ако тя не надвишава с повече от три пъти законната такава при необезпечени кредити и два пъти законната такава при обезпечени кредити. (в този смисъл решение № 906 от 30.12.2004 г. по гр.д. № 1106/2003 г., II г.о. на ВКС).

Поради това и при съвкупната преценка на клаузите от договора и общите условия относно възнаградителната лихва и фактът, че договор за кредит е необезпечен, съдът намира, че уговореният размер на договорна лихва - 25,8 % не противоречи на добрите нрави, тъй като не надвишава три пъти размера на законната лихва. По отношение на възражението на процесуалния представител на ответника, че клаузата за договорна лихва противоречи на разпоредбата на чл. 33 ЗПК, съдът намира за необходимо да посочи, че тази разпоредба установява максимален праг на т.нар. наказателна лихва, който се начислява за забава в плащанията на сумите по кредита, а не уговореното възнаграждение за ползване на паричната сума, каквото представлява договорната лихва. Поради това, разпоредбата на чл. 33 не намира приложение при договорната лихва.

По възражението за нищожност на ГПР:

Видно от договора за кредит (л.21) и заключението на съдебно-счетоводната експертиза, ГПР по кредита е в размер на 29,13 %, като в чл. 7 от договора е уговорено, че той може да бъде променян при предпоставките, предвидени в Общите условия. Съгласно чл. 6 от Общите условия (л.21, стр. втора) ГПР изразява общите разходи като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Размерът на ГПР е посочен в погасителния план, неразделна част от договора за кредит и включва лихви, такси, които клиентът дължи на банката, съгласно Приложение – извлечение от тарифата на банката. Съгласно чл. 6.1, б. „а“ ГПР не включва разходите, които кредитополучателят трябва да заплати за неизпълнение на задълженията си по договора за кредит, които са за сметка на кредитополучателя.

Съгласно чл. 19, ал. 4 ЗПК годишният процент на разходите не може да

бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. С постановление на Министерския съвет на Република България, в сила от 01.07.2012 г., размерът на законната лихва е определен на 10 %.

При съвкупната преценка на тези разпоредби и обстоятелството, че в договора за кредит няма клаузи, които да уреждат скрито възнаграждение за кредитора и съответно да обуславят включването на тези суми в ГПР, съдът намира, че ГПР в размер на 29,13 % съответства на действителния такъв и е в рамките на нормативно установения размер.

По отношение на възраженията на процесуалния представител на ответника за нищожност на уговорката за неустойки и лихви върху тях, съдът намира, че същите са неотнормирани към настоящото производство, в което такива вземания не се претендират от ищеца.

Възражението, че ответникът не е уведомен за изискуемостта на кредита е неоснователно, доколкото ищецът не се позовава на предсрочната изискуемост на сумата по договора за кредит и заявлението за издаване на заповед за изпълнение е подадено на 08.07.2015 г. след настъпването на падежа на последната вноска по договора – на 09.06.2015 г.

Предвид изложеното, искът за главница и за договорна лихва е доказан по основание. Според заключението на вещото лице размерът на главница по договора за кредит е в размер на 1249 лева, поради което предявеният иск за главница следва да бъде уважен изцяло. Върху сумата от 1249 лева се дължи законна лихва от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 08.07.2015 г. до окончателното плащане на сумата. Според заключението на вещото лице размерът на договорната лихва за периода 23.06.2014 г. – 07.07.2015 г. е 348,20 лева, поради което искът следва да бъде уважен в пълния предявен размер.

Съгласно чл. 12 от Общите условия при забава в плащането на месечна вноска от деня, следващ падежната дата, определена в договора, частта от вноската, представляваща главница се олихвява с договорения лихвен процент, увеличен с надбавка за забава в размер на 10 процентни пункта. Ако кредитополучателят погаси дължимата месечна вноска до седмия ден след падежната дата, надбавка за забава не се прилага. Съгласно чл. 33, ал. 1 и 2 ЗПК когато потребителят забави дължимите от него плащания по кредита, кредиторът има право на обезщетение за забава, което не може да надвишава размера на законната лихва. Предвид обстоятелството, че в чл. 12 от Общите условия, които са неразделна част от договора, е уговорено обезщетение за забава, което надвишава размера на законната лихва, доколкото размерът на законната лихва е 10 %, а клаузата предвижда, че при забава в плащането частта от вноската, представляваща главница се олихвява с договорения лихвен процент, увеличен с надбавка за забава в размер на 10 процентни пункта, съдът намира, че тази клауза е нищожна в тази част поради противоречие с чл. 33, ал. 2 ЗПК, като на основание чл. 33, ал. 1 ЗПК размерът на обезщетението за забава следва да бъде определен в размер на законната

лихва върху главницата от всяка вноска.

Видно от представения на лист 24, стр. втора погасителен план, сумата по кредита е следвало да бъде издължена на 12 месечни вноски, като главницата по първата вноска с падеж 23.06.2014 г. е била в размер на 106,67 лева. На основание чл. 162 ГПК и при използване на онлайн калкулатора за изчисляване на законна лихва на НАП съдът определи, че размерът на законната лихва върху сумата от 106,67 лева за периода 01.07.2014 г. – 07.07.2015 г. възлиза на 11,05 лева.

Главницата от втората вноска с падеж 23.07.2014 г. е в размер на 94,64 лева и на основание чл. 12 от Общите условия законна лихва се дължи от 01.08.2014 г. На основание чл. 162 ГПК и при използване на онлайн калкулатора за изчисляване на законна лихва на НАП съдът определи, че размерът на законната лихва върху сумата от 94,64 лева за периода 01.08.2014 г. – 07.07.2015 г. възлиза на 8,98 лева.

Главницата от третата вноска с падеж 23.08.2014 г. е в размер на 96,67 лева и на основание чл. 12 от Общите условия законна лихва се дължи от 31.08.2014 г. На основание чл. 162 ГПК и при използване на онлайн калкулатора за изчисляване на законна лихва на НАП съдът определи, че размерът на законната лихва върху сумата от 96,67 лева за периода 31.08.2014 г. – 07.07.2015 г. възлиза на 8,37 лева.

Главницата от четвъртата вноска с падеж 23.09.2014 г. е в размер на 98,76 лева и на основание чл. 12 от Общите условия законна лихва се дължи от 01.10.2014 г. На основание чл. 162 ГПК и при използване на онлайн калкулатора за изчисляване на законна лихва на НАП съдът определи, че размерът на законната лихва върху сумата от 98,76 лева за периода 01.10.2014 г. – 07.07.2015 г. възлиза на 7,96 лева.

Главницата от петата вноска с падеж 23.10.2014 г. е в размер на 100,87 лева и на основание чл. 12 от Общите условия законна лихва се дължи от 31.10.2014 г. На основание чл. 162 ГПК и при използване на онлайн калкулатора за изчисляване на законна лихва на НАП съдът определи, че размерът на законната лихва върху сумата от 100,87 лева за периода 31.10.2014 г. – 07.07.2015 г. възлиза на 7,02 лева.

Главницата от шестата вноска с падеж 23.11.2014 г. е в размер на 103,05 лева и на основание чл. 12 от Общите условия законна лихва се дължи от 01.11.2014 г. На основание чл. 162 ГПК и при използване на онлайн калкулатора за изчисляване на законна лихва на НАП съдът определи, че размерът на законната лихва върху сумата от 103,05 лева за периода 01.11.2014 г. – 07.07.2015 г. възлиза на 7,14 лева.

Главницата от седмата вноска с падеж 23.12.2014 г. е в размер на 105,26 лева и на основание чл. 12 от Общите условия законна лихва се дължи от 31.12.2014 г. На основание чл. 162 ГПК и при използване на онлайн калкулатора за изчисляване на законна лихва на НАП съдът определи, че размерът на законната лихва върху сумата от 105,26 лева за периода 31.12.2014 г. – 07.07.2015 г. възлиза на 5,53 лева.

Главницата от осмата вноска с падеж 23.01.2015 г. е в размер на 107,52

лева и на основание чл. 12 от Общите условия законна лихва се дължи от 31.01.2015 г. На основание чл. 162 ГПК и при използване на онлайн калкулатора за изчисляване на законна лихва на НАП съдът определи, че размерът на законната лихва върху сумата от 107,52 лева за периода 31.01.2015 г. – 07.07.2015 г. възлиза на 4,72 лева.

Главницата от деветата вноска с падеж 23.02.2015 г. е в размер на 109,84 лева и на основание чл. 12 от Общите условия законна лихва се дължи от 02.03.2015 г. На основание чл. 162 ГПК и при използване на онлайн калкулатора за изчисляване на законна лихва на НАП съдът определи, че размерът на законната лихва върху сумата от 109,84 лева за периода 02.03.2015 г. – 07.07.2015 г. възлиза на 3,91 лева.

Главницата от десетата вноска с падеж 23.03.2015 г. е в размер на 112,19 лева и на основание чл. 12 от Общите условия законна лихва се дължи от 31.03.2015 г. На основание чл. 162 ГПК и при използване на онлайн калкулатора за изчисляване на законна лихва на НАП съдът определи, че размерът на законната лихва върху сумата от 112,19 лева за периода 31.03.2015 г. – 07.07.2015 г. възлиза на 3,09 лева.

Главницата от единадесетата вноска с падеж 23.04.2015 г. е в размер на 114,61 лева и на основание чл. 12 от Общите условия законна лихва се дължи от 01.05.2015 г. На основание чл. 162 ГПК и при използване на онлайн калкулатора за изчисляване на законна лихва на НАП съдът определи, че размерът на законната лихва върху сумата от 114,61 лева за периода 01.05.2015 г. – 07.07.2015 г. възлиза на 2,17 лева.

Главницата от дванадесетата вноска с падеж 09.06.2015 г. е в размер на 98,92 лева и на основание чл. 12 от Общите условия законна лихва се дължи от 17.06.2015 г. На основание чл. 162 ГПК и при използване на онлайн калкулатора за изчисляване на законна лихва на НАП съдът определи, че размерът на законната лихва върху сумата от 98,92 лева за периода 17.06.2015 г. – 07.07.2015 г. възлиза на 0,58 лева.

В обобщение, размерът на законната лихва върху вноските за главница по договора за периода 01.07.2014 г. – 07.07.2015 г. възлиза на сумата от 70,52 лева. Предвид диспозитивното начало в гражданския процес, предявеният иск за наказателна лихва следва да бъде уважен в пълния предявен размер от 67,08 лева.

По отношение на иска за сумата от 120 лева, съдът следното:

Според заключението на вещото лице същата е начислена на ответника в счетоводството на ищеца като такса изискуемост на вземането. За да бъде уважен иск за такси, следва да бъде доказано, че съответната такса се начислява за услуга или дейност, която заемотателят извършва и тази такса представлява възнаграждението за тази услуга или дейност. В конкретния случай, предвид липсата на доказателства какви дейности е извършил заемотателят при настъпване изискуемост на кредита, различни от тези, които би извършил всеки кредитор на изискуемо вземане, съдът счита, че искът за таксата от 120 лева подлежи на отхвърляне.

Видно от молба от 21.10.2020 г. (на лист 91) от и.д. № 1122/2018 г по

описа на ЧСИ Миладин Миладинов, задълженията, за които е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по ч.гр.д. № 39928/2015 г. по описа на СРС, 58 състав са погасени чрез осъществено принудително събиране на суми в образуваното изпълнително производство. С оглед задължителните за съобразяване разяснения в т. 9 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по т.д. № 4/2013 г., ОСГТК на ВКС, така извършеното погасяване не подлежи на съобразяване в приложение на чл. 235, ал. 3 ГПК, тъй като в хипотезата на чл. 418 ГПК изпълнителната сила на заповедта за изпълнение се стабилизира с влизане в сила на решението, с което е признато за установено съществуването на вземанията, за които е издадена същата. В случай, че предявените иски бѣдат отхвърлени поради извършено плащане в хода на образуваното въз основа на разпореждането за незабавно изпълнение на заповедна изпълнително производство, на длѣжника, предвид изричните разпоредби на чл. 422, ал. 3 ГПК вр. чл. 245, ал. 3 ГПК следва да бѣде издаден обратен изпълнителен лист за сумите, които са събрани от него по реда на това производство, доколкото не са налице предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 422, ал. 4 ГПК, която намира приложение единствено в случаите, в които е установено съществуването на вземане, но не е установена неговата изискуемост /в този смисъл Определение № 183/25.02.2021 г. по ч.т.д. № 690/2020 г., II т.о. на ВКС/. Същевременно, вземанията за главница, договорна и наказателна са съществували както към момента на издаване на заповедта за изпълнение и разпореждането за незабавно изпълнение, така и към момента на осъщественото принудително събиране на същите, поради което житейски и правно необосновано би било да се издаде обратен изпълнител на длѣжника за тези суми.

По разноските:

При този изход на спора и предвид направените от страните искания, същите имат право на разноски съразмерно на уважената, респективно отхвърлената част от исковите.

Ищецът е направил разноски за исковото производство в размер на 164,31 лева държавна такса, 400 лв. депозит за изготвяне на съдебно-счетоводна експертиза и 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение, определено от съда на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, или общо направените от ищеца разноски в исковото производство възлизат на 664,31 лева. Съразмерно на уважената част от исковите, на ищеца се полагат разноски за в исковото производство в размер на 619,63 лева.

Ответникът е доказал разноски в размер на 900 лева за заплатено адвокатско възнаграждение (л.53). Ищецът своевременно е направил възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за основателно, предвид което на ответника следва да бѣде определено адвокатско възнаграждение в размер на 478,43 лева, изчислено съобразно чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г. Съразмерно на отхвърлената част от исковите, на ответника се полагат разноски в размер на 32,18 лева.

Предвид направеното от ищеца изявление за прихващане на полагащите се на двете страни разноски (със списък на лист 91), на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в размер на 587,45 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Т. Д. А. с ЕГН: *****, че **има парични задължения** към „*****“ ЕАД с ЕИК: // /като правопреемник по чл. 227 ГПК на първоначалния ищец „ОТП ***** ЕАД/: на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 ТЗ в размер на **1 249 лева** - главница, **ведно със законната лихва** от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – **08.07.2015 г.** до окончателното плащане, на основание чл. 430, ал. 2 ТЗ в размер на **348,20 лева** – договорна лихва за периода 23.06.2014 г. – 08.07.2015 г. , и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД в размер на **67,08 лева** законна лихва върху дължимата главница за периода 01.07.2014 г. – 07.0.2015 г., представляващи суми по договор за стоков кредит № 32165/09.06.2014 г., сключен между ответника и „*****“ АД, вземанията по който договор срещу ответника са прехвърлени на „ОТП ***** ЕАД с договор за цесия – ЧАСТ от задълженията, за които по ч.гр.д. № 39928/2015 на СРС е издадена Заповед по чл. 417 ГПК.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правна квалификация чл. 430, ал. 1 ТЗ за **120 лева** - заемни такси.

ОСЪЖДА Т. Д. А. с ЕГН: ***** да заплати на „*****“ ЕАД с ЕИК: //, на основание **чл. 78, ал. 1 ГПК**, сумата **587,45 лева** – съдебни разноски.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд с въззивна жалба в 2-седмичен срок от връчването му в препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____